

napsala
Iva Gecková

Jak to bylo s panem vlkem

ilustrovala
Bára Buchalová

bambóok[®]

napsala
Iva Gecková

Jak to bylo s panem vlkem

ilustrovala
Bára Buchalová

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Gecková

Jak to bylo s panem Vlkem

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7226. publikaci

Ilustrace Bára Buchalová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh obálky Bára Buchalová

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2019

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2019

ISBN 978-80-271-2809-9 (pdf)

ISBN 978-80-247-2877-3 (print)

Obsah

Samé jedničky	9
Přejít se dá všeho, i malin	14
Okenice za solidní cenu	19
Horác Vlk se představuje	24
Žádná katastrofa se nekoná	29
Mýdlus-pěnus-stop	33
Kouzelné lektvary	38
Čaj z veverčích drápků	44
Babiččiny pohádky	47
V našem lese je Vlk!	50
Babička rozumí všemu	54
Jen první sobotu v měsíci!	60
Lehce výbušná směs	64

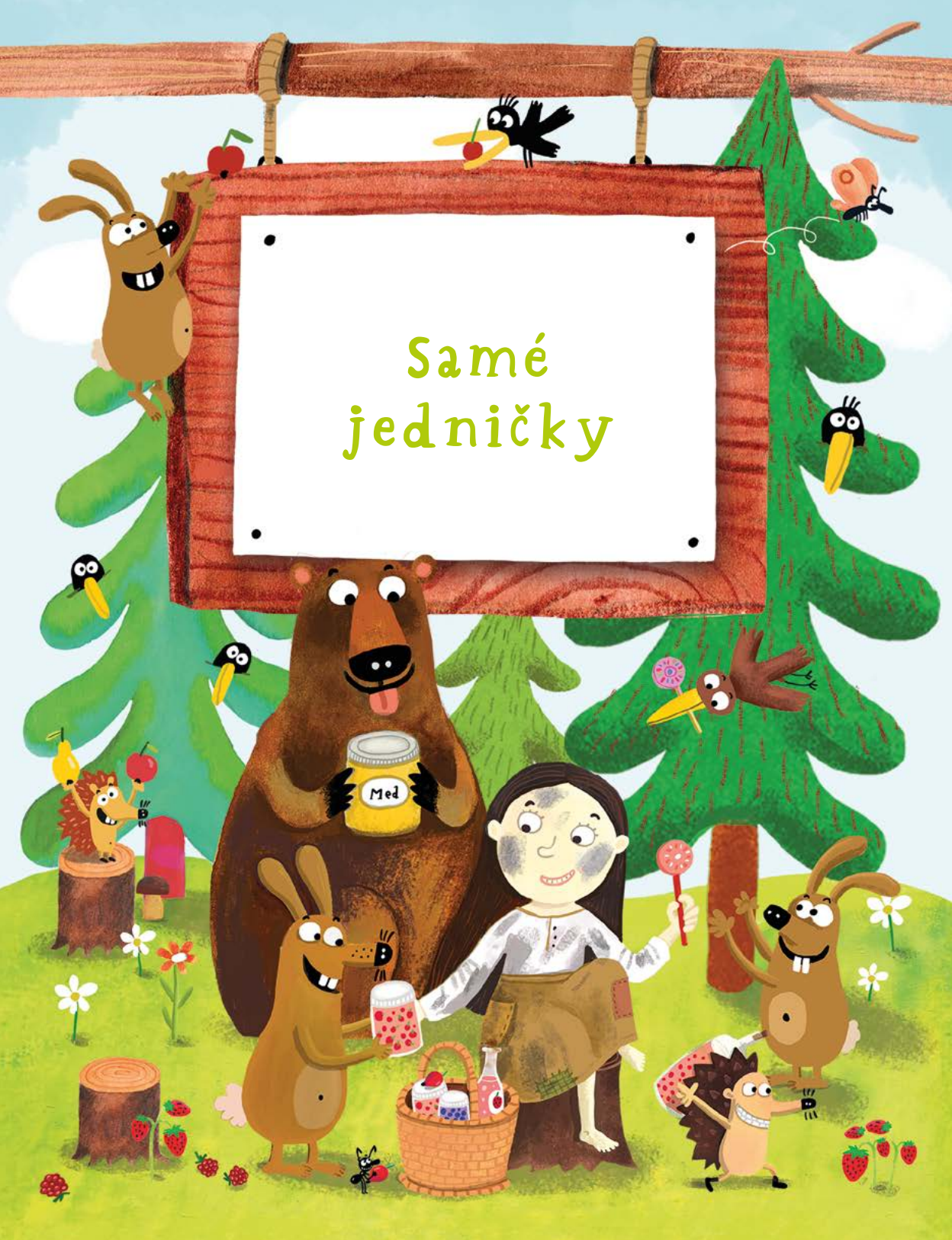
V jedné vesničce zvané Šlehačková Lhota žije malá holčička. Jmenuje se Karkulka Červená a je to úplně normální obyčejná holka. Bydlí v domku se svojí maminkou a obě dvě často chodí navštěvovat babičku. Babička bydlí v malém útulném domečku za lesem, který se rozprostírá na jižním konci vesničky. Přes les se jako stužka vlní cestička, která celou trasu hodně prodlužuje. Kdyby vedla přes les rovně, ušetřili by si všichni nejméně půl hodiny času. Ale neznáme nikoho, komu by vadilo procházet se v tomto lese o trochu déle – je totiž pořád na co koukat. Les je to líbezný, plný vysokých statných smrků, jejichž huňaté větve se místy sklánějí až k zemi, takže si v nich hrají zajíci na schovávanou.

Lesem protéká průzračný potůček zvaný Bublák a na jeho březích roste kapradí vysoké jako sama Karkulka. Má zde spoustu vláhý a nikde jinde v lese se mu tak dobře nedaří. Karkulka má moc ráda, jak jí pod nohama na cestičce křupe suché jehličí, ve kterém se při pečlivějším hledání dají objevit kulaté hlavičky malých, sametově hnědých hříbků. Rostou tak rychle, že na zpáteční cestě už může do košíku sbírat pořádné hříby. Aby ne, je to totiž les kouzelný, stejně jako naše vyprávění...

Samé jedničky

Byl poslední červnový den a malá Karkulka Červená zrovna vyběhla ze školy. V ruce držela vysvědčení se samými jedničkami a chystala se ho ukázat mamince. Těšila se na prázdninové lelkování a vychutnávala si ten den, kdy dlouhé letní prázdniny doslova klepou na dveře. Rozloučila se se svou kamarádkou Růženkou Šípkovou, pro kterou přijel před školu velký zlatý kočár. Lokaj oblečený do vyšívaneho kabátce pomohl Růžence nastoupit a zavřel za ní dvířka.

„Ahó j a hezký prázdniny! Co nejdřív tě přijedu navštívit! Anebo pro tebe pošlu kočár, Karkulko! Tatínek nechal na zahradě postavit velký bazén, můžeme se koupat od rána do večera,“ loučila se Růženka.

„Určitě přijdu, ale teď budu nějakou dobu u babičky. Tak já ti pak dám vědět, jo?“

Růženka nadšeně přikývla, kočí pobídl vraníky černé jako uhlé a kočár vyrazil směrem ke krásnému zámku, kde Růženka bydlela.

Karkulka zvolna kráčela dlouhou ulicí až skoro na konec. Tady totiž měla její maminka svůj malinkatý obchůdek, kde prodávala džemy, marmelády, sirupy a masti, které sama vyráběla. Nakupovat k ní chodili všichni lidé z vesnice. Nejčastějším zákazníkem byla asi Popelka. Každou chvíli musela svým sestrám běhat tu pro mast na kuří oka, tu pro rakytníkový sirup na kašel, jindy zase pro borůvkovou marmeládu na palačinky.

Karkulka zrovna otvírala dveře do obchůdku, když se málem srazila právě s Popelkou.

„Jé, ahoj, Karkulko, dneska máte vysvědčení, že? Tak se pochlub!“ vybídla ji Popelka. I když byla o hodně roků starší než Karkulka, byly obě kamarádky.

„No zase samý, jako vždycky,“ ledabyle odpověděla Karkulka a dělala, že jí na známkách vůbec nezáleží. Ale ve skutečnosti se učila moc a moc ráda a dvojku dostala jenom jednu v životě.

„Jé, blahopřeju ti! Jsi šikula! Na, tady máš něco na zub,“ podávala jí Popelka velké malinové lízátko se šumivým práškem uvnitř. Dobře věděla, že takové má Karkulka nejraději.

„Děkuju,“ vzala si Karkulka lízátko, ale pak se zarazila. „A nebude ti chybět?“

Popelka jen mávla rukou. „Ále, mám toho tolik, že ségry ani nepoznají, že nesu o lízátko míň. Teď se pobláznily a chtějí všechno bio a eko a hrozně zdravý. No schválně, podívej se, kolik toho nesu domů!“ otevřela před Karkulkou velkou nákupní tašku. Karkulka uviděla maminčiny jahodové a borůvkové marmelády, malinovou zmrzlinu, jitrocelový sirup, vanilkový krém na odřené paty a spoustu dalších věcí. S výrobou některých pomáhala sama Karkulka. A ta si teď hvízdla.

„Páni, to snad nemůžou všechno sníst, nebo jo?“ zakroutila hlavou.

Popelka jen pokrčila rameny. „Tak já už poběžím. Ještě se musím zastavit pro špaldovou mouku a datlový sirup. Ten mám ráda do jogurtu,“ zašeptala kamarádce, zatahala ji jemně za copánek a odběhla do dalšího obchodu.

Karkulka konečně vešla do obchůdku a zvonek nad dveřmi zazpíval: „Cinky linky břinky tynky, vítáme vás u nás!“

Maminka vzhledla od pokladny, usmála se a vyběhla dcerce naproti. „Tak jaké neseš vysvědčení? Jsem strašně napnutá!“

„No, žádná sláva. Dvojka z matematiky a trojka z hudebky. Vždyť víš, že prostě neumím zpívat,“ chtěla si z maminky vystřelit Karkulka.

„To nevadí, Karkulko. Znamky stejně nejsou důležité. A když se budeme přes prázdniny té matematice věnovat, určitě se zlepšíš. S hudebkou nevím, jsi zkrátka asi po mně,“ uklidňovala ji maminka.

Ale to už to nemohla Karkulka vydržet, rozchechtala se na celé kolo a strčila mamince vysvědčení pod nos. Ta na něj nevěřícně zírala a po chvíli dceři naoko vyčinila.

„Já to stejně věděla, ty opice jedna! Takhle si ze mě dělat legraci!“ smála se a pohrozila Karkulce prstem.

Zatímco se maminka kochala jedničkami odshora až dolů, všimla si Karkulka velké papírové krabice v rohu.

„Nová zásilka?“ zeptala se a maminka přikývla.

Karkulka krabici otevřela a začala vyndávat její obsah na podlahu. Kelímek bambuckého másla, dlouhé voňavé vanilkové lusky, černé zrovna tak jako vraníci Růženky Šípkové, lahvičky s javorovým sirupem, eukalyptový a pomerančový olej, velký pytel kešů ořechů a mandlí, jáhlové vločky nebo obrovské černé olivy nakládané v oleji a spousta dalších a dalších věcí.

„Karkulko, dej to zase zpátky, za chvíli zavíráme. Jsme pozvané k babičce na slavnostní oběd, když je dnes vysvědčení.“

Karkulka měla vše rychle uklizené a pomohla mamince v obchodě poklidit. Pak na dveře pověsily cedulku ZAVŘENO, zamkly a vydaly se za babičkou. Oběma se v rukou za chůze houpaly velké bandasky, do kterých chtěla maminka načesat lesní maliny.

Přejíst
se dá všeho,
i malin

Loudavým krokem došly až na konec vesnice, k malému pekařství pana Zrníčka. Obě už zdálky pošimrala v nose vůně čerstvě upečeného chleba a makových koláčků, pro které si jezdili až ze zámku.

„Pojď, mami, koupíme babičce něco dobrého. A já bych si taky něco dala,“ uvědomila si Karkulka najednou, že má hlad. Lupínky s mlékem, které měla k snídani, už z jejího žaludku dávno zmizely.

„Hmm, to je dobrý nápad, babička miluje sladké!“ souhlasila maminka a už brala za kliku.

Vstoupily dovnitř a ocitly se ve světě pekařských vůní. Pan pekař Zrníčko zrovna vytahoval z pece kulaté kváskové chleby, které se na lopatě leskly jako měděné korále. Zamával na své důvěrně známé zákaznice a zavolal: „Momentíček, paní Červená, hned jsem u vás. Zatím si něco vyberte, doporučuji sezamové loupáky a čokoládovou bábovku!“

Karkulka s maminkou se nemohly vynadívát na vystavené pečivo. Těch kulatých koláčů, to jste snad ještě nikdy neviděli! Byly tady makové, povidlové, tvarohové, jahodové, oříškové, jablečné, hruškové i borůvkové. Všechny sypané zlatou drobenkou, která se jen rozplývala v ústech. Maminka obhlížela čokoládové bábovky, které kolem sebe šířily sladkou vůni mléčné čokolády.

„Tak co to bude, madam? Máte vybráno?“ usmíval se pan Zrníčko a tvářičky se mu leskly jako čerstvě upečený mazanec.

„No, já pořádně nevím, je toho tady tolik,“ rozhlížela se maminka.

„Tak koupíme tu bábovku, babička bude mít radost!“ volala Karkulka od pultu s loupáky. Dala na doporučení pana pekaře a do papírového pytlíčku už si naskládala několik kusů.

Je v něm
svatojánská
mouka!

„Dobře, dobře, takže jednu čokoládovou bábovku. A pak bych zkusila kváskový chléb s dýňovými semínky. A nějaké koláče. Malinové nemáte?“ ptala se maminka.

Pan Zrníčko zavrtěl hlavou. „Bohužel, malinová marmeláda včera došla. Je to škoda, protože malinové koláče jsou jedny z nejžádanějších. Budu muset co nejdříve zajet do města a marmeládu nakoupit,“ balil Zrníčko opatrně bábovku do povoskovaného papíru.

„Pane Zrníčko, zrovna se chystáme sbírat v lese maliny. Jestli chcete, marmelády vám ráda vyrobím!“ nabídla se maminka.

„Ó, to by bylo skvělé, paní Červená! To by bylo přímo úžasné, výborné... malinové!“ zatleskal pekař.

„Dobře, platí. Donesu vám pak marmelády sem do obchodu.“

„Děkuji, děkuji velice. A víte co? Celý dnešní nákup máte zdarma a přidám vám ještě listové šátečky s třešněmi, křupavé škvarkové placičky a velký farmářský chléb. Je v něm svatojánská mouka! Velká vzácnost!“ zašeptal posvátně pan Zrníčko a skládal vše do velkého proutěného košíku a hbitě ho podal mamince přes pult.

„Děkujeme moc, pane Zrníčko.“

„Není zač, není zač. Ale ještě bych na vás měl jednu prosbu. Říkala jste, že jdete za babičkou?“ zjišťoval pekař a maminka přikývla. Zrníčko se shýbl pod pult, něco tam chvíli hledal a nakonec mamince podával hranatou lahvičku z jantarového skla.

„Tadyhle, kdybyste poprosila babičku, že už mi došel ten vitamínový sirup.“

„Ale jistě, pane Zrníčko, předám to babičce a s marmeládou to pak zase donesu, mějte se pěkně!“ usmála se maminka a obě s Karkulkou opustily voňavé pekařství.

Jakmile minuly poslední domek ve vsi, vedla je cestička zelenou loukou k prvním smrkům. Tady začínal les. Jak už jsme pověděli, Karkulka ho milovala. Aby také ne, vždyť v něm jako malá strávila spoustu času, nejvíce během prázdnin u své babičky. To se někdy obě rozhodly, že v lese pobudou celý den. Zabalily do košíku jídlo, deku, přidaly láhev vody pro Karkulku a láhev šípkového likéru pro babičku a vypravily se na cestu.

V lese pak sbíraly léčivé bylinky, které díky babičce znala Karkulka opravdu všechny, trhaly kvítí, honily zajíce nebo si chladily nohy v zurčícím potůčku. Po obědě si daly na dece šlofíka a domů se vracely, až když se začínalo stmívat. A právě na to se Karkulka těšila. Věděla, že celé prázdniny má před sebou a spoustu času z nich stráví u své milované babičky.

„Podívej, támhle je malinové houští,“ ukázala maminka a vydaly se tím směrem. Maliny tady rostly šťavnaté, krásně rudé a opravdu velké, takže netrvalo dlouho a obě bandasky byly plné až po okraj.

„Uf, nikdy bych neřekla, že se dá přejíst malin,“ pohládila si Karkulka nacpané břicho.

„Přejíst se dá přece všeho, i malin,“ smála se maminka a zatahala dcerku za copánek.

S plnými bandaskami se vrátily na lesní cestu a pokračovaly v chůzi. Pokaždé když zazpíval nějaký ptáček svoji písničku, soutěžily, která dříve uhodne jeho jméno. A musíme říct, že to bylo nerozhodně. Znalosti měly obě výborné!

Okenice
za solidní
cenu

Karkulka se zrovna sklonila k malému hříbku v jehličí, když uslyšela nějaký dusot. Vzhledla a uviděla chlapce a dívku, jak běží po cestě proti nim. A už byli oba u nich. Karkulka poznala své kamarády.

„Dobrý den, paní Červená. Ahoj, Karkuše.“

„Ahoj, Jeníčku a Mařenko, co tady dusáte jako nějaké stádo?“ ptala se Karkulka.

„Mamka nás poslala pro jednu perníkovou okenici. Dělá nám k obědu ovocné knedlíky a chce na ně nastrouhat perník,“ vysvětlovala Mařenka a okenici jim ukázala.

„Jé, ta je krásná.“

Nemohly spustit oči z té velké perníkové desky, kolem dokola lemované žužu jahůdkami a uprostřed vykládané mandlemi, tabulkami čokolády a kandovaným ovocem.

„Kolik za ni Ježibaba chtěla?“ ptala se maminka.

„No, mamka nám dala stovku a já nesu zpátky, počkat,“ zalovil v kapse Jeníček a vytáhl drobné. Počítal, sčítal a odčítal, násobil a dělil a tvářil se u toho veledůležitě. Je pravda, že ve škole mu počty moc nešly, takže mu Mařenka pomohla.

„Ukaž, no, to máme třicet korun, takže za jednu okenici je sedmdesát.“

„Hm, to ale zdražila. Já jsem ji kupovala minulý týden za šedesát,“ zamračila se maminka.

„Ale ona je pořád za šedesát. Jenomže Jeníček tam snědl ještě perníkový kaktus, tak mu ho Ježibaba připočetla.“

„Aha, to už jsem klidná. Ježibaba má opravdu solidní ceny. Drží si je už několik let. A ta její receptura je úžasná, takhle voňavý perník nekoupíte široko daleko,“ nasála vůni maminka.

